

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 594/2016-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Kvasnica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. Er 6114/2000, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. Er 6114/2000 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Okresnému súdu Nitra prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. Er 6114/2000 konal bez zbytočných prietahov.

3. Obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Nitra povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Nitra je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., trovy konania v sume 362,60 € (slovom tristošesťdesiatdva eur a šesťdesiat centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 594/2016 z 13. septembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Er 6114/2000 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka do napadnutého konania vstúpila namiesto pôvodného žalobcu (obchodnej spoločnosti [REDACTED]) na

základe uznesenia okresného súdu z 19. júna 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť až 14. septembra 2015. Podkladom pre vydanie tohto uznesenia bola zmluva o postúpení pohľadávok z 15. júna 2011 uzavretá medzi pôvodným žalobcom obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], a sťažovateľkou.

3. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Dňa 17.11.2000 bol súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ] doručený návrh pôvodného oprávneného. [REDAKOVANÉ], zapísaná v OR OS Bratislava 1, oddiel: Sa, vložka č. 601/B (ďalej ako „[REDAKOVANÉ]“). na vykonanie exekúcie, ktorým sa pôvodný oprávnený domáhal vymoženia pohľadávky, priznanej platobným rozkazom Okresného súdu Nitra pod sp.zn. Ro 751/90, právoplatným a vykonateľným dňa 15.03.1991.

Predmetná exekučná vec je vedená pred Okresným súdom Nitra pod sp.zn. Er/6114/2000. Účastníkom konania na strane oprávneného je [REDAKOVANÉ] a na strane povinného sú účastníkmi konania 1. [REDAKOVANÉ], 2. [REDAKOVANÉ], 3. [REDAKOVANÉ], 4. [REDAKOVANÉ] (ďalej ako „Exekučné konanie“).

Dňa 15.12.2010 postúpila [REDAKOVANÉ] sťažovateľovi, spoločnosti WM Consulting & Communication, s.r.o., IČO: 34 127 798, so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany 921 01, zapísaná v OR OS Trnava, oddiel: Sro, vložka č. 1507/T, pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. Er 6114/2000 (značka súdneho exekútora EX 1986/00).

Z dôvodu postúpenia pohľadávky sťažovateľ ako nový veriteľ zaslal dňa 15.06.2011 súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] návrh na zmenu účastníka konania.

Dňa 19.06.2012 Okresný súd Nitra vyhovel návrhu sťažovateľa v celom rozsahu a vydal uznesenie č.k. Er 6114/2000-18, ktorým pripustil zmenu účastníka exekučného konania na strane oprávneného tak, že na miesto [REDAKOVANÉ] vstúpil do konania na strane oprávneného sťažovateľ (ďalej ako „Uznesenie“).

Vzhľadom na to, že Uznesenie ani po dobe dlhšej ako 14 mesiacov nenadobudlo právoplatnosť, zaslal sťažovateľ porušovateľovi dňa 12.09.2013 žiadosť o prijatie opatrení umožňujúcich doručenie rozhodnutia súdu povinným (ďalej ako „Žiadosť“), ktorou

sťažovateľ vyzval porušiteľa na prijatie opatrení, ktoré by smerovali k tomu, aby Uznesenie nadobudlo právoplatnosť, vzhľadom k tomu, že stav, kedy Uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, znemožňoval sťažovateľovi uplatňovanie jeho práv účastníka konania v Exekučnom konaní.

Keďže ani po zaslaní Žiadosti nenadobudlo Uznesenie právoplatnosť, t.j. súd nereagoval na Žiadosť a neurobil žiaden úkon smerujúci k zmene tohto stavu, sťažovateľ dňa 05.06.2014. t.j. po dobe dlhšej ako 23 mesiacov od vydania Uznesenia, zaslal predsedovi Okresného súdu Nitra, [REDAKOVANÉ], sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. osudoch v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Sťažnosť“).

Sťažovateľ dňa 16.06.2014 obdržal od predsedu Okresného súdu Nitra, od [REDAKOVANÉ], odpoveď na Sťažnosť, v ktorej bolo uvedené, že bolo zariadené, aby v Exekučnom konaní vyšší súdny úradník urýchlene konal.

I napriek tomu, že predseda Okresného súdu Nitra, [REDAKOVANÉ], dal pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi, ktorý vo veci koná (tak ako to vplýva z odpovedi na sťažnosť na prietahy v konaní predsedu Okresného súdu Nitra zo dňa 10.06.2014), aby urýchlene konal, do dnešného dňa Uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, o čom sa sťažovateľ dozvedel prostredníctvom e-mailov zo dní 16.04.2015, 29.08.2015, 11.12.2015 a 26.01.2016, ktorými Okresný súd Nitra odpovedal sťažovateľovi na jeho žiadosti, ktorými sťažovateľ zisťoval právoplatnosť Uznesenia.

Podľa názoru sťažovateľky v predmetnom konaní teda dochádza k zbytočným prietahom, ktoré prehlbujú stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza.

Na základe uvedených skutočností žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. Er 6114/2000 porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietahov a zaplatiť jej finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €, ako aj úhradu trov konania.»

4. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom jeho predsedníčky sp. zn. Spr. 1460/2016 (doručeným ústavnému súdu 19. decembra 2016), v ktorom sa okrem iného uvádza:

„... Z chronológie predloženého spisového materiálu som zistila, že v právnej veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. Er 6114/2000 začalo exekučné konanie dňa 17.11.2000 po doručení návrhu pôvodného oprávneného [REDAKOVANÉ] súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ], exekútorovi so sídlom [REDAKOVANÉ]. Exekučným titulom na vykonanie exekúcie bol platobný rozkaz Okresného súdu Nitra sp. zn. Ro 751/1990 zo dňa 15.10.1990, právoplatný dňa 15.03.1991, vydaný voči [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o zaplatenie sumy 459,16 eur (16.790 Kčs) s príslušenstvom. Poverenie na vykonanie exekúcie sp. zn. Er 6114/2000, Ex 1986/2000 bolo vydané Okresným súdom Nitra dňa 06.12.2000.

Poverený exekútor podal dňa 27.06.2011 na súd návrh na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného podľa § 37 zákona č. 233/1995 Z.z., z dôvodu postúpenia pohľadávky (zmluva o postúpení pohľadávky z 15.12.2010) pôvodného oprávneného na spoločnosť WM Consulting & Communication, s.r.o. Vyšší súdny úradník Okresného súdu Nitra o návrhu exekútora na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného rozhodol uznesením č.k. Er 6114/2000-18 dňa 19.06.2012. Pri doručovaní predmetného uznesenia povinným, sa súdu vrátili dňa 31.07.2012 ako nedoručené zásielky určené pre povinných ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) s vyznačením dôvodu nedoručenia- adresát neznámy. Vyšší súdny úradník vydal 13.08.2012 pokyn na zisťovanie trvalého bydliska povinných (evidencia obyvateľstva MsÚ Nitra, register obyvateľstva, Sociálna poisťovňa Nitra, ÚPSvaR Nitra) a následne vykonal na rôznych miestach zisťovanie adres povinných pre účely doručenia uznesenia. Dňa 25.05.2013 bol súdu doručený úmrtný list povinného v 4. rade ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]). Uznesením zo dňa 08.07.2013 ustanovil súd povinnému v 1.rade ([REDAKOVANÉ]), ktorý sa zdržiaval na neznámom mieste opatrovníka (Mesto Nitra) a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.10.2013. Dňa 17.09.2013 si vyšší súdny úradník vyžiadal z archívu dedičský spis sp. zn. D 1812/1995 po nebohom [REDAKOVANÉ] a zistil okruh dedičov ([REDAKOVANÉ]) z osvedčenia o dedičstve, pričom o svojich zisteniach dňa 29.11.2013 informoval exekútora a nadbytočne doručoval uznesenie súdu dedičke po nebohom ([REDAKOVANÉ]). Uznesenie sa vrátilo súdu ako nedoručené z dôvodu jej úmrtia, pričom z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 23 D 394/2011 vyšší súdny úradník zistil,

že poručiiteľka zanechala troch dedičov (dcéry [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED]). Uznesením súdu č. k. Er 6114/2000-72 zo dňa 24.04.2014 bola exekúcia voči povinnému v 4.rade vyhlásená za neprípustnú a exekučné konanie bolo zastavené (§ 57 odsek 1 písmeno g Exekučného poriadku). Toto uznesenie a súčasne i uznesenie č.k. Er 6114/2000-18 zo dňa 19.06.2012, o pripustení zmeny účastníka konania na strane oprávneného, nadobudlo právoplatnosť až dňa 14.09.2015, a to aj z dôvodu pátrania po pobyte povinného v 3. rade [REDACTED] a doručovanie povinnej v 2. rade [REDACTED] [REDACTED] rodenej [REDACTED] do ČR. Zo spisu vyplýva, že právoplatnosť na uznesení bola vyznačená dňa 26.11.2015.“

Ďalej predsedníčka uviedla:

„Z uvedeného je zrejmé, že plynulý postup súdu v predmetnej veci skomplikovalo zisťovanie aktuálneho pobytu všetkých štyroch povinných, pretože súd mal k dispozícii adresy povinných ešte z roku 2000, kedy došlo k vydaniu poverenia pre exekútora, pričom v priebehu 11 rokov trvania exekučného konania u exekútora (do predloženia návrhu na zmenu účastníka konania dňa 27.06.2011) nesignalizoval exekútor súdu ani úmrtie povinného v 4. rade (ešte pred začatím exekúcie), ani žiadnu inú zmenu osobného stavu povinných, prípadne zistenie iných aktuálnych adries bydliska povinných, ktoré by zrýchlili realizáciu procesných úkonov súdu. Súdu teda nie je zrejmé, či exekútor po vydaní poverenia aj skutočne vykonával úkony podľa Exekučného poriadku (§ 46, § 47, § 48). Pokiaľ by boli tieto úkony exekútora v konaní realizované doručovaním do vlastných rúk povinných (upovedomenie o začatí exekúcie) ako to vyžaduje zákon, bol by už exekútor zistil, že povinný v 4. rade zomrel ešte v roku 1995 a mohol podať návrh na zastavenie exekúcie, bol by zistil aj zmenu osobného stavu a bydliska povinnej v 2.rade, zmenu bydliska povinného v 3.rade a status bezdomovca povinného v 1.rade, čo by výrazne ovplyvnilo rýchlosť postupu súdu. Postup v konaní teda výrazne spomalili vyhľadávacie aktivity súdu pri zisťovaní pobytu účastníkov exekučného konania (povinných), ktorým bolo potrebné uznesenie súdu doručiť.“

V tejto súvislosti považujem za potrebné uviesť, že Okresný súd Nitra eviduje v exekučnej agende cca 130 tisíc spisov (+ každý mesiac prichádza na súd priemerne cca 1200 nových exekučných vecí), ktoré sú prerozdeľované na vybavenie do 12 senátov,

ku ktorým je pridelených na exekučnú agendu päť vyšších súdnych úradníkov (maximálne personálne možnosti súdu), ktorí túto agendu vykonávajú. Množstvo pridelených spisov, podaní a procesných návrhov zasielaných do exekučných spisov a najmä ich obsah (viacstránkové podania obsahujúce množstvo rôznych judikátov, právnych názorov rôznej kvality a pod.) vyžaduje od každého vyššieho súdneho úradníka, ktorý sa má konkrétnou vecou odborne zaoberať, určitý čas na preskúmanie obsahu a relevancie údajov uvádzaných v podaniach. Ďalším z problémov, ktorý spôsobuje oneskorené vybavovanie návrhov a podaní v exekučnej agende je aj fluktuácia vyšších súdnych úradníkov a administratívnych pracovníkov a následne zaškoľovanie nových pracovníkov vybavujúcich exekučnú agendu.

Vybavovanie jednotlivých podaní účastníkov je limitované najmä personálnym obsadením, fyzickými a časovými možnosťami zamestnancov súdu, pričom služobný úrad nemá aktuálne možnosti na zabezpečenie takého personálneho obsadenia súdu, ktoré by umožnilo zníženie zaťaženia jednotlivých pracovníkov súdu v exekučnej agende.“

Napokon predsedníčka uviedla:

„ - prietahy spôsobené súdom spočívali v oneskorenom rozhodnutí o návrhu na zmenu účastníka konania (návrh exekútora bol podaný na súd dňa 27.06.2011 a bolo o ňom rozhodnuté uznesením dňa 19.06.2012) a zdĺhavom správoplatňovaní rozhodnutia (právoplatnosť nadobudlo dňa 14.09.2015)

- prietahy spôsobené súdom považujem za čiastočne zbytočné a boli spôsobené jednak množstvom pridelených spisov (preťaženosť oddelenia Er a fyzické limity), ale aj nadbytočným postupom vyššej súdnej úradníčky v súvislosti so zisťovaním právnych nástupcov nebohého povinného v 4.rade, ktorý stratil spôsobilosť úmrtím v roku 1995 ešte pred začatím exekučného konania (čo súd relevantne zistil až pri doručovaní uznesenia v roku 2013 a po doručení úmrtného listu) a s tým súvisiace problémy s doručovaním uznesenia. Prekážky v postupe súdu spočívali aj v zdĺhavom pátraní po aktuálnom pobyte povinných v 1.,2.,3. rade ktorým bolo potrebné uznesenie súdu doručiť

- iné okolnosti, ktoré vo všeobecnosti majú vplyv na prietahy súdu spočívajú už v spomínanom nedostatočnom personálnom obsadení súdu (obmedzené tabuľkové obsadenie), v absencii potrebnej odbornej fundovanosti vyšších súdnych úradníkov

(nedostatočná kvalita vzdelania absolventov právnických fakúlt), v nadmernej fluktuácii vyšších súdnych úradníkov v súvislosti s ich nedostatočným finančným ohodnotením (odchody schopných vyšších súdnych úradníkov na atraktívnejšie platené profesie), rodové zloženie vyšších súdnych úradníkov spôsobujúce výraznejšie výpadky z pracovného procesu (prevažne mladé ženy, ich častá chorobnosť, OČR s deťmi, rizikové tehotenstvá, materské dovolenky, starostlivosť o deti), ale i v nedôslednom postupe súdneho exekútora, ktorý označil ako povinného mŕtveho účastníka a po podaní návrhu nesignalizoval jeho úmrtie, ani zmenu osobného stavu povinných, resp. zistenie iných aktuálnych adries bydliska povinných, ktoré by zrýchlili realizáciu procesných úkonov súdu.

Záverom považujem za potrebné poukázať na skutočnosť, že sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s.r.o., Piešťany bola podaná na Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 10.03.2016, teda v čase, kedy rozhodnutie o pripustení zmeny účastníka konania na strane oprávneného bolo už 6 mesiacov právoplatné, pričom právoplatnosť bola na rozhodnutí vyznačená dňa 26.11.2015, čo mohol právny zástupca oprávneného zistiť ešte pred podaním sťažnosti na Ústavný súd SR nahliadnutím do spisu alebo prostredníctvom infocentra.“

5. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním (doručeným ústavnému súdu 31. januára 2017), v ktorom okrem iného uviedla:

«Porušovateľ vo svojom Vyjadrení uvádza chronológiu úkonov vykonaných v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. Er 6114/2000. Z uvedenej chronológie vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. Er 6114/2000 došlo k zbytočným prieťahom v konaní, v dôsledku čoho boli porušené sťažovateľove základné práva a povinnosti (čo pripustil i porušovateľ vo Vyjadrení).

Z Vyjadrenia vyplýva, že prieťahy v konaní nastali z dôvodu doručovania uznesenia Okresného súdu Nitra zo dňa 19.06.2012. č.k. Er 6114/200-18 (ďalej ako „Uznesenie“), ktorým bola pripustená zmena účastníkov konania na strane oprávneného, povinným. Z vyjadrenia taktiež vyplýva, že závada v doručovaní pri povinnom v 1./ rade bola odstránená dňa 07.10.2013, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie, ktorým bol povinnému v 1./ rade ustanovený opatrovník. Zároveň z vyjadrenia vyplýva, že porušovateľ dňa 13.08.2012 vydal pokyn na zisťovanie adries povinného v 2./ a 3./ rade, pričom ďalej

nie je uvedené, kedy sa im Uznesenie podarilo doručiť. Nakoľko sa porušovateľ podľa Vyjadrenia od mája roku 2013 (resp. od 07.10.2013 kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie, ktorým bol povinnému v 1./ rade ustanovený opatrovník) zoberal iba úkonmi smerujúcimi k tomu. aby bolo Uznesenie doručené povinnému v 4./ rade. sťažovateľ ma za to, že v tomto období, už bolo Uznesenie doručené povinnému v 2./ a 3./ rade, inak by porušovateľ samozrejme vykonal i ďalšie úkony (čo by uviedol i vo Vyjadrení), ktoré by smerovali k tomu, aby bolo Uznesenie doručené povinnému v 2./ a 3./ rade.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že nebyť chybám a prietahom na strane porušovateľa (t.j. ak by porušovateľ bezodkladne po tom čo obdržal úmrtný list povinného v 4./ rade, exekúciu voči povinnému v 4./ rade zastavil), Uznesenie by nadobudlo právoplatnosť pravdepodobne ešte v roku 2013, a to najskôr v deň kedy by bolo opatrovníkovi povinnému v 1./ rade doručené Uznesenie (z Vyjadrenia nevyplýva, kedy porušovateľ doručil opatrovníkovi povinného v 1./ rade Uznesenie, avšak keby tak urobil bezodkladne po tom, čo uznesenie o ustanovení opatrovníka nadobudlo právoplatnosť. Uznesenie by bezpochyby bolo ešte v roku 2013 právoplatné).

Nakoľko však porušovateľ od mája roku 2013 vykonával úkony na doručenie Uznesenia povinnému v 4./ rade i napriek tomu. že dňa 25.05.2013 porušovateľ musel zistiť (z úmrtného listu), že povinný v 4./ rade zomrel ešte pred začatím exekučného konania, t.j. musel zistiť, že musí voči povinnému v 4./ rade exekučné konanie zastaviť pre jej neprípustnosť, má sťažovateľ za to, že prietahy v konaní boli spôsobené chybami porušovateľa, kedy porušovateľ zbytočne pátral po dedičoch po povinnom v 4./ rade. týmto doručoval Uznesenie, pričom následne i zisťoval právnych nástupcov po dedičovi po povinnom v 4./ rade. nakoľko i tento zomrel. Týmto zbytočnými úkonmi sa porušovateľ zaoberal vyše 2 roky, pričom úsilie porušovateľa doručiť Uznesenie povinnému v 4./ rade bolo ukončené dňa 14.09.2015, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie, ktorým bola exekúcia voči povinnému v 4./ rade zastavená.

Sťažovateľ má za to, že je neprípustné, aby v dôsledku pochybení a prietahov na strane porušovateľa bolo zasahované do práva sťažovateľa sťať sa účastníkom exekučného konania a aby správoplatnenie Uznesenia tak trvalo dobu dlhšiu ako 3 roky.»

Ďalej sťažovateľka poukazuje na to, že:

„... porušovateľ vo Vyjadrení uvádza, že exekučné oddelenie vybavuje niekoľko tisícov spisov, v ktorých treba vykonať rôzne úkony, a preto k prieťahom v konaní došlo i v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia. I keď exekučné oddelenie porušovateľa vybavuje niekoľko tisíc spisov, ako na to poukazuje porušovateľ vo svojom Vyjadrení, nemôže mať takáto vyťaženosť za následok zdĺhavý priebeh konania, spočívajúci v doručovaní rozhodnutia súdu povinným po dobu dlhšiu ako 3 roky, keďže úkony potrebné na vykonanie doručovania nie sú ničím špecifické a komplikované. Zároveň má sťažovateľ za to, že nemožno ospravedlniť prieťahy v konaní a pochybenia na strane porušovateľa nedostatočným personálnym obsadením a vysokým zaťažením.

Porušovateľ zároveň poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť v čase, keď Uznesenie bolo už 6 mesiacov právoplatné, nakoľko zo spisu vyplýva, že na Uznesení bola vyznačená právoplatnosť dňa 26.11.2015, čo sa mohol sťažovateľ dozvedieť prostredníctvom infocentra.

K vyššie uvedenému si sťažovateľ dovoľuje uviesť, že v období uvádzanom porušovateľom, kedy už Uznesenie nadobudlo právoplatnosť, sťažovateľ na infocentre zisťoval jeho právoplatnosť, pričom z infocentre dňa 11.12.2015 a dňa 26.01.2016 dostal odpoveď (tak ako to vyplýva z predložených dôkazov), že Uznesenie nie je právoplatné. Teda sťažovateľ zisťoval právoplatnosť Uznesenia, ale v dôsledku ďalších chýb a prieťahov na strane porušovateľa, bola sťažovateľovi buď oznámená nesprávna odpoveď, alebo v čase keď sťažovateľ zisťoval právoplatnosť, táto síce bola vyznačená na prvopise zviazanom v súdnom spise (t.j. zo spisu bude vyplývať, že právoplatnosť bola vyznačená dňa 26.11.2015), avšak nie v súdnom registri, t.j. pracovník porušovateľa síce vyznačil v zmysle § 62 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy právoplatnosť na prvopise zviazanom v súdnom spise, avšak opomenul túto vyznačiť i v súdnom registri, čoho dôsledkom bolo, že pracovník infocentre porušovateľa, nakoľko nemal súdny spis k dispozícii, odpovedal sťažovateľovi iba na základe informácií evidovaných v súdnom registri, t.j. odpovedal sťažovateľovi nesprávne, a teda sťažovateľ i napriek tomu, že sa de facto už stal účastníkom exekučného konania ako oprávnený - právoplatnosťou Uznesenia, pre ďalšiu chybu

porušovateľa a dôsledku prietáhov pri vyznačovaní právoplatnosti v súdnom registri, sa o tom sťažovateľ nedozvedel, a teda mu porušovateľ odňal možnosť uplatňovať si svoje práva oprávneného v exekučnom konaní.

Zároveň je zarážajúce, že i keď Uznesenie podľa Vyjadrenia nadobudlo právoplatnosť dňa 14.09.2015, že na prvopise Uznesenia zviazanom v súdnom spise bola vyznačená právoplatnosť až dňa 26.11.2015, t.j. porušovateľovi trvalo dobu dlhšiu ako 2 mesiace vykonať taký jednoduchý úkon ako je vyznačenie právoplatnosti.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v dôsledku chýb a prietáhov v konaní pri vyznačovaní právoplatnosti v súdnom registri nevedel pri podávaní ústavnej sťažnosti o právoplatnosti Uznesenia, a to i napriek tomu, že opakovane kontaktoval infocentrum porušovateľa za účelom zistenia, či Uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Nakoľko sťažovateľova vedomosť o právoplatnosti Uznesenia bola naviazaná na informácie poskytnuté infocentrom porušovateľa. sťažovateľ má za to, že v porušovaní jeho základných práv sa pokračovalo až do 18.10.2016, kedy opätovne kontaktoval infocentrum porušovateľa a bolo mu konečne oznámené, že Uznesenie je právoplatné.

Z vyššie uvedeného vypláva, že v dôsledku prietáhov v konaní a chýb na strane porušovateľa si sťažovateľ nemohol uplatňovať svoje práva v exekučnom konaní ako oprávnený, i keď ním už vyše roka de facto bol. nakoľko po dobu vyše roka infocentrum sťažovateľa nesprávne informovalo o právoplatnosti Uznesenia.“

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

7. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. Er 6114/2000 zistil, že jeho priebeh bol takýto:

- 17. november 2000 – [REDAKOVANÉ] Pekárovi, [REDAKOVANÉ], bol doručený návrh pôvodného oprávneného, [REDAKOVANÉ], proti štyrom povinným, ktorým sa domáhal vymoženia pohľadávky priznanej platobným rozkazom Okresného súdu Nitra sp. zn. Ro 751/90, ktorý bol právoplatný a vykonateľný 15. marca 1991,

- 6. december 2000 – okresný súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora [REDAKOVANÉ],
- 27. jún 2011 – okresnému súdu bol doručený návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania v zmysle § 37 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov,
- 19. jún 2012 – okresný súd uznesením pripustil, aby namiesto pôvodného oprávneného [REDAKOVANÉ], do konania na strane oprávneného vstúpila spoločnosť WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 15. júna 2011,
- 13. august 2012 až 8. júl 2013 – keďže sa uznesenie o pripustení zmeny účastníkov nepodarilo doručiť povinným v 1. – vo 4. rade, okresný súd realizoval viaceré jednoduché procesné úkony pre účely zistenia trvalého pobytu povinných,
- 8. júl 2013 – okresný súd uznesením ustanovil mesto Nitra za opatrovníka povinného v 1. rade,
- 29. november 2013 – okresný súd prípisom zaslal súdnemu exekútorovi fotokópiu osvedčenia o dedičstve po nebohom povinnom vo 4. rade a upovedomil súdneho exekútora, aby pokračoval v exekúcii s jeho právnou zástupkyňou – dedičkou,
- 18. december 2013 – súdny exekútor požiadal okresný súd, aby na uznesení z 19. júna 2012, ktorým pripustil vstup do konania spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, na strane oprávneného vyznačil doložku právoplatnosti,
- 18. marec 2014 – okresný súd pripojil k súdnemu spisu dedičský spis po nebohej právnej zástupkyňi povinného vo 4. rade, ktorá zomrela 21. septembra 2011,
- 24. apríl 2014 – okresný súd uznesením vyhlásil exekúciu proti povinnému vo 4. rade za neprípustnú a súčasne exekučné konanie proti nemu zastavil, pretože bolo zistené, že povinný vo 4. rade zomrel ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie,
- 8. júl 2014 – súdny exekútor požiadal okresný súd o vyznačenie doložky právoplatnosti na uznesenie okresného súdu z 24. apríla 2014, ktorým okresný súd vyhlásil exekúciu proti povinnému vo 4. rade za neprípustnú a konanie v tejto časti zastavil,

- 10. september 2014 – 25. február 2015 – okresný súd prípisom opakovane žiadal syna povinného v 3. rade, aby sa vyjadril k eventuálnemu ustanoveniu za opatrovníka povinnému v 3. rade,

- 20. august 2015 – pokyn pre súdnu kanceláriu, aby doručila uznesenie z 19. júna 2012 opatrovníkovi v 1. rade a uznesenie z 24. apríla 2014 právnenému zástupcovi v 2. rade,

- 26. november 2015 – ostatným procesným úkonom je pokyn kancelárii, aby súdnemu exekútorovi zaslala uznesenie z 24. apríla 2014 s vyznačenou doložkou právoplatnosti.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou okrem iného domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

13. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o znenie platné do 1. júla 2016.

14. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

16. Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

18. Pokiaľ ide o prvé z uvedených kritérií, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že rozhodovanie súdu v exekučnom konaní nie je v zásade takým rozhodovaním, ktoré vyžaduje dokazovanie. Je to dané tým, že o veci účastníkov exekučného konania už bolo právoplatne rozhodnuté a existuje vykonateľné rozhodnutie, ktoré je podkladom na nariadenie exekúcie, alebo existuje iný vykonateľný exekučný titul ustanovený v § 41 Exekučného poriadku. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť spravidla sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej alebo skutkovej zložitosti veci.

19. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Ústavný súd nezistil, že by sťažovateľka svojím správaním akýmkoľvek spôsobom prispela k predĺženiu napadnutého konania. Napokon ani okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti nepoukázal na to, že by sťažovateľka zapríčinila vznik zbytočných priet'ahov, naopak, priamo konštatoval, že „sťažovateľ[ka] nespôsobil žiadne priet'ahy v konaní“.

20. Posledným kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu.

21. Ústavný súd z predloženej sťažnosti, jej príloh a z vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu zistil, že sťažovateľka do napadnutého konania vstúpila namiesto právneho predchodcu [REDACTED], na základe zmluvy o postúpení pohľadávok

z 15. júna 2011. Okresný súd uznesením z 19. júna 2012 pripustil vstup sťažovateľky do napadnutého konania, pričom predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť až 14. septembra 2015, čo však na uznesení bolo vyznačené o viac ako 2 mesiace neskôr 26. novembra 2015.

22. V prípade procesného nástupníctva na základe singulárnej sukcesie ústavný súd skúma možné porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru iba v období, počas ktorého bol sťažovateľ účastníkom posudzovaného konania (m. m. I. ÚS 50/2014). V okolnostiach danej veci ide o obdobie po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia okresného súdu z 19. júna 2012, na základe ktorého sťažovateľka ako účastníčka konania na strane oprávneného vstúpila do napadnutého konania, pričom predmetné uznesenie v dôsledku nečinnosti, resp. neefektívnosti postupu okresného súdu nadobudlo právoplatnosť až 14. septembra 2015. V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje uznesenie sp. zn. PLz. ÚS 2/2016 vo veci zjednotenia odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu, v ktorom prijal takéto stanovisko:

„Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj tým fyzickým osobám alebo právnickým osobám, ktorým exekučný súd neodôvodnenou nečinnosťou bráni stať sa účastníkom exekučného konania.“

Na základe uvedeného možno konštatovať, že sťažovateľka nepochybne má legitímny nárok na preskúmanie postupu okresného súdu ústavným súdom v súvislosti s prietahmi v konaní, a to od 19. júna 2012, keď okresný súd uznesením povolil jej vstup do konania na strane oprávneného.

23. Ústavný súd v zhode s názorom vysloveným okresným súdom vo vyjadrení k sťažnosti konštatuje, že neefektívnosť postupu okresného súdu spočívala „v oneskorenom rozhodnutí o návrhu na zmenu účastníka konania (návrh exekútora bol podaný na súde

27. júna 2011) a bolo o ňom rozhodnuté uznesením 19. júna 2012“, a ďalej neefektívnosť postupu okresného súdu sa prejavila v neopodstatnene zdĺhavom správoplatňovaní predmetného uznesenia, ktoré, ako už bolo uvedené, nadobudlo právoplatnosť až 14. septembra 2015, teda až po viac ako 3 rokoch od jeho vydania, čo je neakceptovateľné.

24. Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu, resp. orgánu verejnej moci (v danom prípade všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

25. Konštatovanie predsedníčky okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti, o „*nedostatočnom personálnom obsadení súdu a nadmernej frustrácii vyšších súdnych úradníkov*“, čím ospravedlňovala prietahy v napadnutom konaní, nemohol ústavný súd akceptovať s poukázaním na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní. Ústavný súd poznamenáva, že nemožno v žiadnom prípade prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to môže mať za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd (II. ÚS 311/06, IV. ÚS 383/08, III. ÚS 327/2015).

26. Berúc do úvahy všetky súvislosti danej veci ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu sťažovateľkou označených práv.

27. Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

29. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

30. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadostučinenia v sume 1 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukazuje najmä na to, že *„prieťahy v exekučnom konaní zapríčinené okresným súdom spôsobujú sťažovateľovi trvalý stav právnej neistoty...“*.

31. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadostučinenia. Pri určení finančného zadostučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym

súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie v sume 1 000 €. Pri ustálení sumy finančného zadostučinenia zobral ústavný súd do úvahy predmet sporu (exekučné konanie), dĺžku doterajšieho priebehu napadnutého konania, moment vstupu sťažovateľky do konania na základe singulárnej sukcesie a postup súdu v danej veci.

33. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní o jej sťažnosti obchodnou spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

34. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 €.

35. Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov konania za dva úkony právnej služby vrátane režijného paušálu a DPH vykonané v roku 2016 v sume 362,60 € nepresahuje sumu vypočítanú ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a neodporuje tejto vyhláške. Ústavný súd preto priznal sťažovateľke úhradu trov konania v sume uplatnenej jej právnym zástupcom.

36. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

37. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017